

Tale til Dansk Folkepartis årsmøde 2022

Kære delegerede, gæster, DFU'ere og DF'ere. Kære venner!

Det er helt fantastisk at komme ind i årsmødesalen og møde alle jer.

At gense så mange gode og glade partikammerater fra hele Danmark, har altid været et af årets højdepunkter for mig. Det er på alle måder dejligt at være tilbage i Herning.

Dette årsmøde har været særpræget.

Vi har fået valgt en ny og kampklar hovedbestyrelse og vi har for første gang i partiets 27 år lange historie vedtaget et helt nyt sæt vedtægter. Selvom det kan lyde småt og kedeligt, så er et partis vedtægter fuldstændig afgørende i et demokratisk parti.

Jeg er stolt af at være medlem af et parti der sætter sine vedtægter så højt som vi har gjort det hos Dansk Folkeparti. For jeg kan godt love jer for, at i min dagligdag der møder jeg alt andet end folk som værdsætter regler, grundlove eller forfatninger.

Bare i sidste uge var jeg vidne til hvordan et flertal af Europa-Parlamentet hældte Lissabon-traktaten ned ad brættet, da et stort flertal besluttede sig for, at man vil have minimumslønninger.

En ting er, at EU normalt ikke giver meget for medlemslandenes national lovgivning eller forfatninger, men vi burde i det mindste kunne forvente, at EU overholder sin

egen forfatning. For det står helt sort på hvidt i Lissabontraktaten, at løn og overenskomster er et nationalt anliggende. I EU-traktatens artikel 153 stk.5, står der, at EU ikke har kompetencer til, at lovgive om lønforhold.

En EU-mindsteløn er et direkte angreb på vores danske model, hvor det er arbejdsmarkedets parter som fastlægger løn- og arbejdsvilkår. Den danske model er fundamentet for vores arbejdsmarked og en af nøglerne bag vores økonomiske succes. Med dette tiltag er EU i gang med at slå store revner under vores arbejdsmarked.

Men forslaget vil også give EU direkte indflydelse over det danske arbejdsmarked og ændrer rollerne mellem EU og medlemslandene markant. Forslaget vil sende arbejdsmarkedets parter helt ude i kulden og overlade løndannelse i Danmark til EU.

Lad mig derfor sige det meget klart: Jeg er ligeglad med, hvordan folk organiserer sig i andre lande - jeg ville bare ønske, at de ville lade lande som Danmark være i fred.

For de eneste som skal bestemme hvordan vi gør tingene her til lands - det er danskerne!

Derfor er forslaget om EU-mindsteløn ikke bare kontroversielt, men det vidner om et EU der ønsker at udvide sin magt over medlemslandene i højere og højere grad. Det handler nemlig ikke om, at hæve lønningerne for de lavestlønnede i EU. Det handler udelukkende om, at EU igen presser flere tiltag ned og hovedet på medlemslandene.

Forslaget er endnu et skridt på vejen mod den sociale union. Endnu et skridt mod alt det, der er dårligt for Danmark.

Jeg håber, at regeringen vil kæmpe med næb og klør for vores danske model.

Danmark er et af verdens rigeste lande, på grund af vores stærke og unikke arbejdsmarkedsmodel.

Men hvad kan vi egentlig forvente at en union, som har gjort det til sit primære disciplin, at underminere medlemslandenes suverænitet og demokrati? For det er det eneste som de kan finde ud af i Bruxelles, nemlig at benytte sig af en hver god lejlighed til at stramme grebet om de enkelte lande og rage endnu mere magt til dig.

Det er den evige sang om, at hvis ikke EU virker, så er det fordi vi ikke har fået nok af det. Hvis EU-toget ikke fungerer, så skal der bare skovles mere kul på. Svaret er altid mere og mere EU, indpakket i tomme floskler om sammenhold og europæisk solidaritet.

Men solidariteten i EU viser sig aldrig at være til fordel for danskerne eller europæerne for den sags skyld.

For hvis mine kollegaer ikke bruger alt deres tid på at udbygge EU's magtbeføjelser eller udvide EU's territoriale grænser, så bruger de deres tid på hvordan Europa kan blive hele verdens stormagnet for alverdens migranter og islamisk indvandring.

I denne uge holdte kommissionsformand, Ursula Von De Leyen, sin State of The Union tale.

Det er jo en begivenhed vi i Europa-Parlamentet ser frem til hvert år, hvor kommissionsformanden skal aflægge status for tilstanden i Unionen. Det er lidt ligesom når Joe Biden skal aflægge status for den amerikanske kongres, bare med den undtagelse at amerikanerne faktisk har valgt Joe Biden.

Von der Leyen var stolt over, hvordan de europæiske lande havde åbnet sine hjem for de ukrainske flygtninge og havde sendt hjælp til civile og militære gøremål i et hidtil astronomiske omfang. Den selv samme model skulle være et pragteksempel på hvordan Europa skulle tage imod alle flygtninge. Kommissionsformanden mener simpelthen at vi skal tage imod en syrer, afghaner eller somalier på samme måde som vi tager imod en ukrainer.

Vi skal bare åbne vores grænser, vores hjerter, vores hjem for disse udlændinge fra den tredje verden og se hvordan vores lande vil blomstre af den kulturelle og økonomiske berigelse det vil medføre.....

Det er i hvert fald visionen fra kommissionsformand, Ursula Von De Leyen.

Det er ganske enkelt vanvittigt, at bruge krigen i Ukraine som rambuk for endnu mere uønsket indvandring fra Mellemøsten og Afrika. Det er det, kommissionen har gang i. Det er det, EU pønser på. Det kommer vi til at kæmpe imod!

Europa skal til at lukke totalt ned for den islamiske indvandring - byg et hegn. Indfør den australske model. Og start hjemsendelse af de mennesker, der ikke skal være i Europa. Det burde være projektet.

Men det vidner jo om en politisk elite i EU, som aldrig kommer til at fatte at deres udlændingepolitik har slået fejl.

For selvfølgelig skal vi ikke behandle en fra Somalia på samme måde som en ukrainer. Vi har en forpligtelse til at hjælpe et land som ligger på samme kontinent som os.

Men lad mig tale på vegne af dem som skal leve med konsekvenserne: Vi vil ikke have mere ukontrolleret indvandring fra islamiske lande!

Men det er jo egentligt en utrolig arrogance som gang på gang udspreder sig fra EU-systemets side. For hvem er det der er skyld i at de europæiske lande ikke må beskytte sine grænser, hvem er det som gang på gang forhindrer os i at gøre det nødvendige på udlændingområdet og hvem var det der ved sidste migrationsbølge i 2015, så passivt til mens millioner har arabere og afrikanere vandrede op og ned af vores motorveje og udsatte europæerne for overfald og det der var værre?

Ja det var selvfølgelig EU-systemet og nu skal vi så høre igen på den samme kulturradikale humanistiske prædiken om menneskerettigheder for migranter.

Det eneste som kan og vil beskytte Europa, vores befolkning, værdier og kultur er nationalstaterne. For nationalstaterne er de eneste som bekymrer sig om europæerne. Er det egentlig ikke på tide, at vi taler mere om beskyttelse og respekt for de europæiske folk frem for beskyttelse af migranter?

Var det ikke på tide, at EU begynder at interessere sig for de europæere, der hver dag må finde sig i muslimsk hverdagsterror, kriminalitet, vold, voldtægter og massevoldtægter, dominansvold, bandekriminalitet, social kontrol, et enormt økonomisk tab - alt sammen som resultat af Europas hullede grænsepolitik og generelt slappe udlændingepolitik?

For når EU sætter migranterne først - så sætter vi europæerne først!

Europæerne først! Danskerne først!

Verden har forandret sig.

For den verden vi er i, kalder på andre løsninger end dem vi har leveret de sidste 20 år. For i Dansk Folkeparti lærer vi af historien, også, når det gælder vores engagement ude i verden.

Den aktivistiske deltagelse i konflikter og krige ude i verden, som har været en grundpille i dansk udenrigspolitik siden halvfemserne er død.

Det er nu over 20 år siden, krigen i Afghanistan startede. En krig, der var helt rimelig, set i lyset af terrorangrebet den 11. september 2001. En regime, der holder hånden over en terrororganisation, hvis mål er at ødelægge Vesten, fortjener uanede mængder luftmissiler kastet efter sig. Krigen var derfor fuldt berettiget. Men under vejs skete der noget. I stedet for bare at udrense al Qaeda blev det til en krig for værdier. For demokrati. For menneskerettigheder.

Siden kom turen til Irak.

Nu skulle de pludselig befries. Et nyt demokratisk eventyr ventede Danmark, var den naive kalkule dengang.

Her 20 år efter må den hårde konklusion være, at disse krige ikke var indsatsen værd. Ikke har gjort verden synderlige bedre. Har været hundedyre. Og har betydet betydelige tab af danske liv.

Læren af at have sat danske soldaters liv til i f.eks. Afghanistan og Irak skal være, at der fremover skal fokuseres alene på klart definerede danske interesser, hvis vi skal acceptere at Danmark drager i krig.

For os er mantraet klar: Danmark først. Danskerne først.

For os er den aktivistiske udenrigspolitik fuldstændig død, borte og begravet.

Der skal ikke længere findes en værdibaseret udenrigspolitik, men kun en interessebåret politik, der går på, at Danmark kun engagerer sig, hvis det ubetinget

tjener danske interesser. Slut med ideologiske fiksfakserier, slut med at drage i krig, fordi man bilder sig ind, at man kan fremme menneskerettigheder og plante demokratier. Slut med tomme fraser om, at vi skal etablere pigeskoler i Afghanistan eller gøre Irak til et civiliseret demokrati. Det er overstået. Det var for mange gode danske liv at ofre på dårlige samfund.

Amerikanerne troede, at vores værdier ville sejre. Sådan ser verden bare ikke ud. Nu sidder jeg så tyve år efter, vi gik ind i Afghanistan og siger, at vi er nødt til at lære. Fordi nej, selvfølgelig var den krig ikke det værd. Selvfølgelig var Irak ikke det værd. Jeg har ikke lyst til, at vi skal gentage de fejl. Vi har prøvet at gøre muslimer i Europa til demokrater, og det har ikke virket - hvorfor i al verden skulle det så virke, hvis vi prøver i Afrika eller Mellemøsten? Demokratiet slår ikke rigtigt rod i langskæggede mørkemænd.

Det er på tide, at vi trækker følehornene til os ude i verden og fokuserer på det, der ligger lige for herhjemme og betyder noget. Det er forsvaret for landet. Det er fokus på de umiddelbare farer, der tæt på os, heriblandt Rusland. Det er fokuset på Arktis, hvor Danmark har særlige muligheder og forpligtelser. Men det er slut med formålsløse og evige stammekrige i ørkenlande. Slut. Slut med det.

Nu er det Danmark først.

Vi står på kanten af et folketingsvalg, som kan være afholdt inden for ganske få uger. Jeg stiller op til Folketinget og håber, at blive valgt ind. Jeg har nu siddet i Europa-

Parlamentet i over tre år, og jeg er dybt taknemmelig over for jer alle for den støtte og opbakning, jeg har følt fra jer. Det vil jeg gerne sige jer meget stort tak for! Det er ikke særlig mange politikere, der får lov til at arbejde med et bagland som jer. Det gør arbejdet værd at udføre.

Hvis jeg skulle være så heldig at blive valgt i Folketinget, så vil jeg love jer at fortsætte kampen for de dagsordner, jeg har beskæftiget mig med i Europa-Parlamentet.

Tak for ordet!